

POEZII ALESE

George Topirceanu

Aquila

CUPRINS

„Poetul grației și al fanteziei” –	
Biografie George Topîrceanu	3
Acceleratul	5
Câți ca voi!	8
Bimbirițichel	9
Aeroplanul	12
Boierul și argatul	13
Bivolul și coțofana	14
Leul deghizat	16
Primăvara	18
La Paști	20
Rapsodii de primăvară	22
Cântec	27
Vin țiğăncile la crâng	28
Rândunelul	30
Zi de vară	32
Rapsodii de toamnă	34
Balada unui greier mic	44
Iepurele	46

Peste fagi cu vârfuri sure
A căzut amurgul rece.
Înserarea mută trece
Furișată prin pădure.

Spre apus abia s-arată
Printre crengi, întunecată,
O văpaie de rubin ...
Din frunzișurile grele
De-nnoptare, tot mai vin
Glasuri mici de păsărele ...
Reci și palide-n senin
Se ivesc deasupra stele.

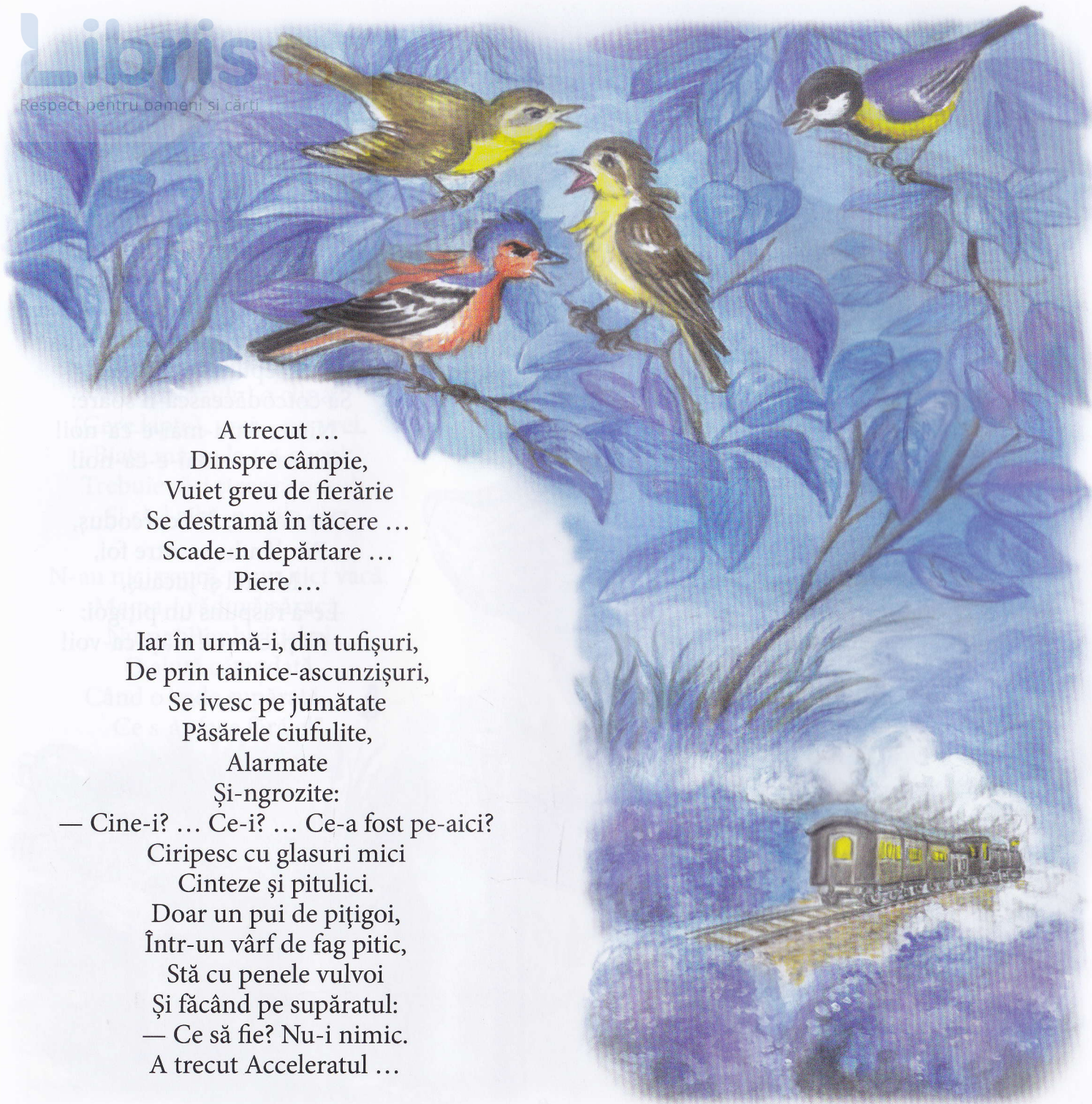

Și deodată, dintre dealuri
Se desprinde larg un zvon
Depărtat și monoton,
Ca un murmur lung de ape
Revărsate peste maluri ...
Crește-n luncă, mai aproape,
Umple văile vecine
De răsunet mare ...
Vine!

Fulger negru ... trăsnet lung
Dus pe aripi de furtună,
Zguduind pământul tună,
Zările de-abia-i ajung ...
Parcă zboară,
Parcă-noată.
Scuipă foc, înhite drum,
Și-ntr-un valvârtej de fum
Taie-n lung pădurea toată ...

A trecut ...
Dinspre câmpie,
Vuiet greu de fierărie
Se destramă în tăcere ...
Scade-n depărtare ...
Piere ...

Iar în urmă-i, din tufișuri,
De prin tainice-ascunzișuri,
Se ivesc pe jumătate
Păsărele ciufulite,
Alarmate
Și-ngrozite:
— Cine-i? ... Ce-i? ... Ce-a fost pe-aici?
Ciripesc cu glasuri mici
Cinteze și pitulici.
Doar un pui de pițigoi,
Într-un vârful de fag pitic,
Stă cu penele vulvoi
Și făcând pe supăratul:
— Ce să fie? Nu-i nimic.
A trecut Acceleratul ...

Câți ca voi!

Sus, pe gardul dinspre vie,
O găină cenușie
Și-un cocoș împintenat
S-au suit și stau la sfat:
— Ia te uită, mă rog ție,
Cât de sus ne-am înălțat!

Și deodată, cu glas mare,
Începură amândoi
Să cotcodăcească-n soare:
— Nimeni-nu-mai-e-ca-noi!
Nimeni-nu-mai-e-ca-noi!

Dar de sus, din corcoduș,
Pitulându-se-ntre foi,
Mititel și jucăuș,
Le-a răspuns un pițigoi:
— Câți-ca-voi! Câți-ca-voi!

I

Frații lui, băieți și fete,
Au crescut mai pe-ndelete,
Toți plângoci și dolofani.
Cel mai tânăr dintre șapte
Se numește Papă-lapte
Și-a-mplinit abia doi ani.

Toată ziua țipă –
Nu stă locului o clipă,
(Cere lapte), vrei – nu vrei.
Biata mă-sa la tot pasul
Trebuie să-i șteargă nasul
Și să-l aibă-n grija ei.

N-au nici capră, n-au nici vacă.
Mama-i văduvă săracă.
Numai Bimbirițichel
O ajută câteodată
Când o vede supărată ...
Ce s-ar face fără el?

II

Într-o seară, o vecină
Zice: — Vin de la grădină,
Dintr-o margine de sat.
Mă dusesem, eu cu fata,
Și-am luat și pe cumnata,
Să culegem zarzavat.

Dar nici nu intrasem bine:
De sub gard, de lângă mine
Țâșt! un iepure șoldan!
Arză-l focul să mi-l arză,
Mi-a mâncat un car de varză,
Toată munca dintr-un an!